

Arrest

nr. 333 894 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 oktober 2024 voor de tweede maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn feitelijke partner, die de Bulgaarse nationaliteit bezit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 11 maart 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 1 april 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.10.2024 werd ingediend door:

Naam: G.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn vermeende feitelijke partner, de genaamde D.(...) V.(...) S.(...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon;'

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...] Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een Turks paspoort voor dd. 26.06.2018 met nr. (...). In het paspoort is een visum type C terug te vinden afgeleverd dat geldig was van 27.09.2018 tot 25.12.2018 voor een duur van 90 dagen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.04.2023 verklaard heeft reeds 4 jaar in België te zijn. Er dient daarom besloten te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde reeds lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag die werd ingediend op 23.10.2024. Betrokkene is dus niet in het bezit van een geldig inreisvisum. Betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

Uit niets blijken dat betrokkene heden zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto 41, §2. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen

geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een geldig inreisvisum kan betrokkene dan ook niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen wettelijke band heeft met de beweerde partner. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven die hij met zijn partner zou onderhouden. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van zijn eerste middel, gericht tegen de component van de bestreden beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §4, 41, §2 en 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"5.

De aanvraag van verzoeker wordt geweigerd op grond van de overweging dat verzoeker geen inreisvisum voorlegt en niet aantoont dat hij over het recht op vrij verkeer en verblijf zou beschikken.

De relevante bepalingen zijn de volgende:

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker de schending aanvoert luidt als volgt:

"§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

(...)"

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

"De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht."

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel

41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling - op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2 Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Art. 47/2 van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Volledigheidshalve wordt vermeld dat artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar het hierboven geciteerde artikel 58 verwijst, als volgt luidt:

“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven.

In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bestreden beslissing verwijst luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° De documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Gelet op een samenlezing van de artikelen 41, §2, en 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet en gezien het BRAX-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 dat werd gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn, dient te worden geconcludeerd dat verwerende partij ten onrechte stelt dat uit artikel 40bis § 4 Vw, iuo. artikel 41 Vw zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen.

Nergens in de bestreden beslissing kan een uiteenzetting worden teruggevonden waarom deze conclusie andersluidend zou dienen te zijn, in het geval dat de verblijfsaanvraag werd ingediend door een ander familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet: “Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De wetgever heeft dus uitdrukkelijk bepaald dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een burger van de Unie – waaronder dus artikel 41, §2 van deze wet – van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 juncto artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet schendt door naast een geldig paspoort tevens een geldig visum te vereisen.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

6.

Ook de verwijzing naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Dit artikel bevat immers een gelijkaardige inhoud als artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet vermits het stelt: “Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Verder verwijst verweerder naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 45 van hetzelfde besluit. De eerst vermelde bepaling werd hierboven reeds weergegeven. De tweede vermelde bepaling luidt als volgt: “Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven. In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Vermits artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit niet van toepassing acht op de andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, is verzoeker van oordeel dat deze familieleden van een burger van de Unie niet kosteloos een inreisvisum kunnen verkrijgen en dat de gehanteerde termijnen ook niet op hen van toepassing zijn. Uit artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit volgt echter niet dat als een derdelander familielid van een burger van de Unie zich niet aan de grens doch wel bij de gemeente aanmeldt, hij verplicht eerst een inreisvisum moet aanvragen.

Verweer zal vermoedelijk nog verwijzen naar het BRAX-arrest van het Hof van Justitie en betogen dat familieleden, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet kunnen worden beschouwd als begunstigden van de richtlijn 2004/38/EG, zodat zij ook geen aanspraak kunnen maken op de voordelige bepalingen van deze richtlijn en dus niet behoren tot de familieleden waarover het BRAX arrest een uitspraak deed. Verzoeker brengt hier thans reeds tegenin dat een zulk betoog voorbij zou gaan aan het gestelde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet dat de volledige §2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet toepasbaar maakt op familieleden bedoeld in artikel 47/1 van deze wet.

Er is geen wettelijke of andere grondslag waaruit blijkt de Belgische wetgever op dit punt de bedoeling had de familieleden, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, anders te behandelen dan de familieleden van burgers van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ook de parlementaire werkzaamheden bevatten geen aanwijzingen dat “de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden” een andere draagwijdte zouden hebben wanneer zij worden toegepast op de familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer 2013- 2014, nr. 3239/001).”

In een tweede onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“7.

Art. 52 § 3 van het Vreemdelingen-KB bepaalt:

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu stelt verwerende partij in essentie dat verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, nl. en inzonderheid dat hij (het bewijs van) het inreisvisum niet heeft overgemaakt.

Overeenkomstig art. 52 § 3 van het Vreemdelingen-KB is uitsluitend de gemeente bevoegd om de aanvraag te weigeren.

Inzoverre verwerende partij de aanvraag van verzoeker weigert op grond van de vermeende onvolledigheid van het dossier, dient vastgesteld dat deze bevoegdheid uitsluitend bij het gemeentebestuur ligt, dewelke niet de onvolledigheid van het dossier heeft besloten.

Weze daarbij ook opgemerkt dat de bij aanvang van de aanvraag door het gemeentebestuur afgegeven bijlage 19ter nergens gewag gemaakt van nog neer te leggen stukken. (zie stuk 2) Er worden geen bijkomende stukken gevraagd.”

2.2. Het eerste middelonderdeel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 47 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling, die de Koning de opdracht geeft de regelgeving in overeenstemming te brengen met het Unierecht, zou schenden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt naar aanleiding van de kritiek van verzoeker in de eerste plaats op dat hij verwijst naar de oude artikelen 47/1 en 47/2 van de vreemdelingenwet. Bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) werden beide artikelen immers vervangen, waardoor de inhoud van het oud artikel 47/2 van de vreemdelingenwet werd overgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en omgekeerd.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2024 voor de tweede keer een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid als ‘ander’ familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, zoals bedoeld in artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon;”

Verzoeker diende zijn aanvraag in als 'duurzame' partner van een Bulgaarse vrouw en legde bij deze gelegenheid zijn Turkse identiteitskaart, zijn Turks rijbewijs, zijn Turks paspoort, de Belgische verblijfskaart van zijn Bulgaarse partner en bewijzen van het 'duurzame' karakter van hun relatie voor.

2.5. De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing vast dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig inreisvisum, noch van een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat op het moment van zijn aanvraag, waardoor hij dus niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden. In de beslissing wordt overwogen dat in verzoekers Turks paspoort *“een visum type C terug te vinden”* is dat *“geldig was van 27.09.2018 tot 25.12.2018 voor een duur van 90 dagen”* en *“(u)it het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.04.2023 verklaard heeft reeds 4 jaar in België te zijn”* waardoor besloten dient te worden *“dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag die werd ingediend op 23.10.2024.”* De gemachtigde van de minister vermeldt daarbij dat *“(u)it niets (kan) blijken dat betrokkene heden zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto 41, §2.”*

In de bestreden beslissing wordt ook uiteengezet dat verzoeker zich niet kan beroepen op de gunstige bepalingen voor 'klassieke' familieleden: *“De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een geldig inreisvisum kan betrokkene dan ook niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).”*

2.6. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd. Hij is namelijk van oordeel dat het een schending uitmaakt van de artikelen 40bis, §4, 41, §2 en 47/2 van de vreemdelingenwet om van hem te verwachten dat hij naast een geldig paspoort tevens een geldig inreisvisum dient voor te leggen, maar hij kan op dit punt niet worden bijgetreden.

2.7. De Raad merkt eerst en vooral op dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet betrekking heeft op 'klassieke' familieleden zoals opgesomd in artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, en niet zozeer op 'andere' familieleden, bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft dus voor dat de 'klassieke' derdelanders-familieleden van burgers van de Unie de in artikel 41, §§ 1 of 2 bedoelde voorwaarden moeten vervullen.

Het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

2.8. De voorwaarde uit artikel 40bis, §4 iuncto artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet impliceert hoe dan ook dat verzoeker in beginsel *“een geldig paspoort, dat in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld”* zou moeten voorleggen. Het voorschrift uit artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet is immers gelijklopend met de gemeenrechtelijke regeling inzake de toegang tot het grondgebied voor derdelanders (artikel 2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

2.9. Het door verzoeker in zijn middel geciteerde artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet bevat afwijkende bepalingen inzake de toegang tot het grondgebied, doch uit de parlementaire voorbereidingen, waarbij het oorspronkelijke artikel 41 in overeenstemming werd gebracht met het Unierecht, blijkt dat deze vrijstelling van de verplichting tot voorlegging van een geldig paspoort met een geldig inreisvisum en de mogelijkheid om eventueel naderhand bewijsstukken aan te brengen (huidig artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet) enkel gelden voor de 'klassieke' familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 45). Dit wordt bevestigd in artikel 41, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet waarbij het 'klassieke' familielid, dat niet (binnen een redelijke termijn) over de documenten beschikt of kan beschikken, de mogelijkheid heeft om *"op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"*.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan op grond van welke bepaling of beginsel de uitzonderingsregels op de gewone regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, die gelden voor 'klassieke' familieleden, uitgebreid zouden kunnen worden tot de 'andere' familieleden, waartoe hij zelf behoort. Hoewel artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker verwijst in zijn eerste middel, de bepalingen betreffende de 'klassieke' familieleden van een burger van de Unie van toepassing verklaart op 'andere' familieleden, kan niet worden ingezien hoe verzoeker, die géén recht van vrij verkeer en verblijf kan putten uit de richtlijn 2004/38/EG, vrijgesteld zou kunnen worden van het verplichte geldige inreisvisum door in het bezit te zijn van een *"verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie"*. Er kan evenmin worden ingezien hoe hij *"op een andere wijze"* het bewijs zou kunnen leveren *"dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"*. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van het vroegere artikel 47/2 (huidig: artikel 47/1) van de vreemdelingenwet dat de gelijkstelling met 'klassieke' familieleden slechts geldt *"van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend"* (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

2.10. Uit een samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister niet op onwettige wijze tot de conclusie kwam dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hij geen geldig inreisvisum kon voorleggen. Het gegeven dat hij een geldig Turks paspoort neerlegde, voorzien van een reeds verlopen inreisvisum, impliceert dat hij thans niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet.

2.11. De Raad wijst bovendien, net zoals de gemachtigde van de minister in zijn bestreden beslissing, op een arrest van de Raad van State van 19 september 2024 waarin bovenstaande redenering uitdrukkelijk wordt bevestigd (RvS 19 september 2024, nr. 260.674). De Raad van State zet in dit arrest op ondubbelzinnige wijze uiteen dat uit de artikelen 47/2, 40bis, §4, eerste lid en 41, §2 van de vreemdelingenwet volgt *"dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde "andere familieleden" die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de "voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum", dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf."* De Raad merkt hierbij op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet thans werd overgenomen in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, waardoor de rechtspraak van de Raad van State thans betrekking heeft op de 'andere' familieleden zoals bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het op andere wijze aantonen dat het 'ander' familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, merkt de Raad van State op dat de 'andere' familieleden geen rechten van vrij verkeer en verblijf ontleen aan het Unierecht waardoor het maar de vraag is of zij op een andere wijze kunnen bewijzen dat zij genieten van het recht op vrij verkeer en verblijf, dan door middel van het voorleggen van een geldig paspoort, in voorkomend geval met een geldig inreisvisum. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het de wil was van de wetgever om de bepalingen die van toepassing zijn op 'klassieke' familieleden, zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, ook van toepassing te maken op andere familieleden. Uit de parlementaire voorbereidingen van het vroegere artikel 47/2 van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de gelijkstelling met 'klassieke' familieleden slechts geldt *"van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend"* (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St., Kamer*, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

2.12. Verzoeker wijst verder in zijn eerste middel op artikel 47 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat deze bepaling eveneens geschonden wordt door de bestreden beslissing. Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

In het hierboven weergegeven artikel 47 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgewerkt welke documenten kunnen gebruikt worden indien de betrokkene niet beschikt over een geldig inreisvisum, maar toch wenst aan te tonen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. In artikel 47 van het vreemdelingenbesluit worden aldus de uitzonderingen inzake de toegang tot het grondgebied uit artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet concreet uitgewerkt. Verzoeker kan zich echter niet op deze bepaling uit het vreemdelingenbesluit beroepen aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat de uitzonderingsregels uit artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet, en bij uitbreiding dus ook de alternatieven opgesomd in artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, enkel van toepassing zijn op ‘klassieke’ familieleden en niet op ‘andere’ familieleden, zoals verzoeker.

2.13. Waar verzoeker in zijn middel wijst op artikel 58 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit enkel van toepassing is op familieleden die zich in toepassing van de richtlijn 2004/38/EG rechtstreeks op een verblijfsrecht kunnen beroepen en niet op de ‘andere’ familieleden, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet.

2.14. In zijn eerste middelonderdeel citeert verzoeker ook nog artikel 52, §2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Verzoeker betoogt dat moet worden aangenomen dat de verwijzing in dit artikel naar “*het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet*” slaat op de gehele §2 van het huidig artikel 41 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat uit de samenlezing van “*artikel 41, tweede lid*” met artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig inreisvisum dient voor te leggen en dat de uitzonderingen op deze regel, die verder in artikel 41, § 2 van de vreemdelingenwet uiteengezet worden, enkel gelden voor de ‘klassieke’ familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten.

2.15. Verzoeker wijst in zijn eerste middelonderdeel op het arrest BRAX van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, BRAX t. België, nr. 459/99). In dit arrest oordeelde het Hof dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige inreisdocumenten heeft. Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat dit arrest betrekking heeft op het inreisrecht van echtgenoten van burgers van de Unie, die thans onder de definitie van ‘klassieke’ familielid uit artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG vallen, en die hun verblijfsrecht rechtstreeks aan het (secundaire) Unierecht ontleen (cf. HvJ 25 juli 2002, BRAX t. België, nr. 459/99, §78). In dit arrest wordt dus geen uitspraak gedaan over eventuele binnenkomstvoorwaarden die zouden gelden voor ‘andere’ familieleden in de zin van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet of artikel 3.2, a) van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekers betoog dat deze redenering voorbij zou gaan aan het gestelde in artikel 47/2 (huidig artikel 47/1) van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet valt onder de definitie van

'klassiek' familielid uit artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG en dat het arrest BRAX geen uitspraak doet over 'andere' familieleden.

2.16. In zijn tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit en betoogt hij dat overeenkomstig deze bepaling de gemeente uitsluitend bevoegd zou zijn om zijn aanvraag te weigeren. Artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Volgens dit artikel is het gemeentebestuur bevoegd om conform artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit een bijlage 20 af te geven. Het gegeven dat de gemeentebesturen in het kader van de regelgeving een zekere verantwoordelijkheid dragen, betekent niet dat de gemachtigde van de minister *in casu* niet gerechtigd zou zijn geweest om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren middels een bijlage 20. Wanneer in de vreemdelingenwet bepaalde taken worden gedelegeerd naar het gemeentelijk niveau, betekent dit niet dat de gemeentebesturen over een exclusieve beslissingsbevoegdheid zouden beschikken met betrekking tot het verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet door de bevoegde instanties zou zijn genomen.

2.17. Verzoeker merkt nog op dat het gemeentebestuur bij het afgeven van de bijlage 19ter nergens gewag maakte van de noodzaak om bijkomende stukken neer te leggen.

2.18. Uit de aanvraag van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 23 oktober 2024, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat van verzoeker werd verlangd om nog bijkomende documenten over te leggen. Voor zover dit als een onzorgvuldigheid kan worden gekwalificeerd, toont verzoeker niet aan dat hij hierdoor in zijn belangen werd geschaad. Hij toont immers tot nader order niet aan dat hij ten tijde van zijn aanvraag wél degelijk over geldige binnenkomstdocumenten beschikte. Voorts stipt de Raad aan dat het verblijfsrecht op grond van artikel 47/2, 1° van de vreemdelingenwet het gevolg is van een aanvraagprocedure, waarbij van de vreemdeling wordt verlangd dat hij zelf middels stukken staat dat hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet.

2.19. Uit het geheel van wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de minister op goede gronden tot het besluit kwam dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldeed om verblijfsrecht te bekomen als 'ander' familielid van een burger van de Unie omdat hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikte en niet aantoonde dat hij vrijgesteld is van deze documentaire voorwaarde.

2.20. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40bis, § 4 en 41, § 2 van de vreemdelingenwet, noch van de artikelen 47 en 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.21. In een tweede middel, specifiek gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“8.

De bestreden beslissing bevat anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu dient vastgesteld dat bij de totstandkoming van deze beslissing helaas niet op een ernstige wijze rekening wordt gehouden met het gezins- c.q. familieleven van verzoeker met zijn partner, mevr.

Verzoeker heeft nochtans de nodige stukken neergelegd ten bewijze van zijn relatie met mevr. D.(...):

- Foto's

- Getuigenverklaringen, inzonderheid deze van de wijkagent

- Feitelijke samenwoning

Verzoeker heeft reeds jarenlang een duurzame en stabiele relatie met zijn partner.

Door te stellen dat het koppel zich ten allen tijde “elders” zou kunnen vestigen, gaat verwerende partij op lichtzinnige wijze voorbij aan het gegeven dat mevr. D.(...) voltijds werkt en derhalve niet zondermeer kan verhuizen.

Verwerende partij concretiseert bovendien niet en preciseert evenmin waar verzoeker en zijn partner zich dan wel gezamenlijk zouden kunnen vestigen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.”

2.22. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt dus het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op zijn relatie met mevrouw D.

2.23. In zoverre kan aangenomen worden dat verzoeker met zijn feitelijke partner een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekers situatie een situatie betreft van eerste toelating, aangezien hem door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een dergelijk geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting rijst voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Daarbij dient een ‘fair-balance’ gerespecteerd te worden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel. Indien de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld of voortgezet in een precare verblijfssituatie, zoals te dezen het geval is, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106-109).

Verzoeker toont niet aan dat een terugkeer naar Turkije om zich in het bezit te stellen van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten onverenigbaar zou zijn met zijn recht op gezinsleven. De relatie met zijn Bulgaarse partner werd opgestart toen verzoeker wist, of minstens moest weten, dat zijn verblijfssituatie onregelmatig was, waardoor het gezinsleven een precair karakter had. De bestreden beslissing hoeft overigens geen aanleiding te geven tot een definitieve scheiding van verzoeker en zijn partner. Niets belet hem om een nieuwe aanvraag in te dienen als ‘ander’ familielid van zodra hij over geldige binnenkomstdocumenten beschikt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan immers volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, 152.639). Verzoeker toont aldus niet aan dat er in zijn geval een positieve verplichting rust op de overheid om het precare gezinsleven tussen twee volwassen partners in België te handhaven en/of te bevorderen door hem alsnog een verblijfstitel af te leveren, hoewel hij niet aan de wettelijke (binnenkomst-)voorwaarden voldoet.

2.24. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN